

РІШЕННЯ
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Разова спеціалізована вчена рада Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна

Міністерства освіти і науки України, м. Харків прийняла рішення
про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 28 Публічне управління та адміністрування

на підставі прилюдного захисту дисертації «Самоорганізація населення як механізм забезпечення стійкості регіонального розвитку в умовах криз» за спеціальністю 281 Публічне управління та адміністрування

«14» серпня 2026 року.

Миргородського Станіслава Сергійовича, 1984 року народження, громадянин України освіта вища, в 2010 році закінчив Національний технічний університет "Харківський політехнічний інститут"

на момент захисту тимчасово не працює,

Дисертацію виконано у Харківському національному університеті імені В. Н. Каразіна Навчально-науковому інституті «Інститут державного управління» Міністерства освіти і науки України, м. Харків

Науковий керівник Дзюндзюк Вячеслав Борисович, доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри публічної політики Навчально-наукового інституту «Інститут державного управління» Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису українською мовою. Зміст, структура та обсяг дисертації відповідають нормативним вимогам пункту 6 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами).

Здобувач має 6 наукових публікацій за темою дисертації, з них 3 статті у наукових фахових виданнях України:

1) Миргородський С.С. Самоорганізація населення: передумови формування та виклики. *Наукові перспективи*. 2024. № 7(49). С. 441-450.

населення, взаємодія в територіальній громаді, соціальний капітал, активне громадянство.

2) Миргородський С.С. Демократія участі як фундамент становлення самоорганізації населення в Україні. *Суспільство та національні інтереси*. 2025. № 6(14). С. 844-854.

3) Миргородський С.С. Розробка концептуальної моделі взаємодії органів публічної влади та самоорганізованих спільнот як механізму забезпечення стійкості регіонального розвитку в умовах криз. *Наукові інновації та передові технології. Державне управління, економіка, право, педагогіка, психологія*. 2026. № 4(56). С. 209-222.

У дискусії взяли участь голова і члени разової спеціалізованої вченої ради та присутні на захисті фахівці:

Офіційний рецензент доцент кафедри публічної політики ННІ «Інститут державного управління» Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна, кандидат наук з державного управління, доцента Котукова Тетяна Валентинівна оцінила роботу позитивно та висловила такі зауваження:

1. Розроблена концептуальна модель та організаційно-управлінські механізми зосереджені на процесній стороні управління ризиками, проте в роботі не порушено питання юридичної відповідальності посадових осіб у ситуації, коли негативний наслідок настав попри належне дотримання встановлених процедур управління ризиками. Відсутність такого розмежування може стримувати практичне впровадження моделі, оскільки посадові особи, побоюючись відповідальності за саме рішення, а не за порушення процедури його прийняття, можуть уникати активного застосування запропонованих механізмів.

2. Запропонований у дисертації проєкт закону «Про управління ризиками в публічному секторі» та розроблена концептуальна модель безпосередньо не співвіднесені з процесом гармонізації законодавства України з правом Європейського Союзу у сфері внутрішнього контролю та управління ризиками в публічному секторі, що є одним із зобов'язань у межах євроінтеграційного курсу. Це питання набуває практичного значення з огляду на потребу забезпечити сумісність національної моделі з очікуваними вимогами *acquis* ЄС ще на етапі її розробки, а не після ухвалення відповідного закону.

3. Серед чотирьох механізмів міжмуніципального співробітництва, запропонованих у моделі, недостатньо враховано специфіку прифронтових територій, де прилеглі до великого міста громади можуть перебувати в умовах масового переміщення населення, часткової руйнації органів управління або тимчасової окупації, через що доцільно було б розглянути адаптовані форми міжмуніципальної взаємодії для таких особливих умов.

Офіційний рецензент Соболев Роман Георгійович, доцент кафедри публічної політики Навчально-наукового інституту «Інститут державного управління» Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна, кандидат наук з державного управління, доцент оцінив роботу позитивно та висловив такі зауваження:

1. У підрозділі 3.1 механізм «гнучкого управління» визначено як найбільш дефіцитну управлінську компетентність у вітчизняній практиці та пріоритетний напрям розвитку публічного управління регіональним розвитком. Водночас у роботі не деталізовано конкретних підходів до формування та оцінювання цієї компетентності в системі підготовки й підвищення кваліфікації публічних службовців – зокрема, які саме навчальні

модулі, практики чи критерії оцінювання дозволили б цілеспрямовано розвивати здатність до динамічного перегляду розподілу функцій, про яку йдеться в моделі.

2. Розроблена в підрозділі 2.3 типологія чотирьох функціональних профілів регіонів («рівномірний», «соціальний», «організаційний», «мобілізаційний») є цінним інструментом диференціації управлінських підходів. Однак у роботі не розглянуто питання про управлінські наслідки зміни профілю регіону між хвилями оцінювання – наприклад, перехід від «мобілізаційного» до «рівномірного» профілю в міру завершення гострої фази кризи, – хоча саме такі переходи, вочевидь, і є бажаним результатом цілеспрямованої підтримки самоорганізаційного потенціалу.

Офіційний опонент доктора наук з державного управління, професора Бобровської Олени Юріївни на дисертаційне дослідження Миргородського Станіслава Сергійовича, оцінив роботу позитивно та висловила такі зауваження:

1. У підрозділі 1.1 автор синтезує шість теоретичних підходів до розуміння самоорганізації населення – синергетичний, соціально-капітальний, інституційний, теорію складних адаптивних систем, мобілізацію ресурсів та адаптивне управління, – проте не розглядає окремо питання про епістемологічну сумісність цих підходів. Зокрема, синергетична парадигма передбачає спонтанний, нецілеспрямований характер самоорганізації, тоді як інституційна традиція наголошує на свідомому конструюванні правил спільнотами. Питання про те, як саме поєднуються ці дві логіки – спонтанного порядку і свідомого інституційного проєктування – в авторській аналітичній рамці, залишається не до кінця проясненим.

2. Розроблена автором методика оцінювання самоорганізаційного потенціалу регіонів на основі ПСП передбачає конкретні ваги чотирьох компонентів – 35%, 25%, 25% та 15% відповідно. У підрозділі 2.3 ці ваги обґрунтовуються описово – як такі, що відображають «фундаментальніший характер» соціально-капітального компонента, – проте емпіричне або статистичне обґрунтування саме такого розподілу (наприклад, на основі факторного аналізу чи методу експертних оцінок) у роботі відсутнє.

3. У підрозділі 3.1 інститут посередницьких організацій обґрунтовується як необхідний третій суб'єкт концептуальної моделі, проте автор не деталізує критеріїв, за якими конкретна організація може вважатися легітимним посередником, а не ще однією бюрократичною структурою або суб'єктом, схильним до «захоплення» вузькими групами інтересів – ризику, який сам автор ґрунтовно аналізує стосовно грантових механізмів у підрозділі 3.2.

4. У підрозділі 3.3 введено поняття «точки незворотності» як моменту, коли самоорганізаційний потенціал стає самовідтворюваною властивістю регіональної системи, і зазначається, що її досягнення потребує 7–10 років послідовних зусиль «за досвідом успішних суспільств». Проте конкретні країнові приклади, на основі яких зроблено цю оцінку часового горизонту, та методика його розрахунку у роботі не наводяться.

Офіційний опонент професор кафедри економіки та публічного управління

факультету програмної інженерії та бізнесу Національного аерокосмічного університету «Харківський авіаційний інститут», доктора наук з державного управління, професора, Заслуженого діяча науки і техніки України Дегтяр Андрій Олегович, оцінив роботу позитивно та висловив такі зауваження:

1. У підрозділі 1.3 автор виокремлює чотири типи взаємодії органів влади і самоорганізованих спільнот – конкурентну, компліментарну, трансформативну та абсорбційну, – проте не розкриває механізмів переходу від одного типу до іншого. Залишається не до кінця з'ясованим, за яких конкретних умов конкурентна модель трансформується у компліментарну, а компліментарна – у трансформативну, та чи можливий цілеспрямований управлінський вплив на такий перехід.

2. У підрозділі 2.1 запропонована типологія інституційних розривів – функціональних, масштабних та якісних – є теоретично обґрунтованою, проте автор не наводить чітких емпіричних критеріїв розмежування масштабних і якісних розривів на практиці, оскільки ситуація, коли послуга формально надається, але не відповідає специфічним потребам кризового часу, може одночасно свідчити і про недостатній масштаб, і про невідповідну якість.

3. Запропонована у підрозділі 3.2 триетапна послідовність впровадження системи інструментів передбачає перехід від правових основ до ресурсних механізмів і системної інтеграції, проте не містить механізму для випадків, коли регіон не досягає запланованих результатів на певному етапі. Доцільно було б доповнити дорожню карту індикаторами раннього попередження та коригувальними процедурами для таких ситуацій.

4. У підрозділі 2.2 автор коректно визнає, що відібрані для порівняльного аналізу вісім країнових кейсів є переважно «успішними» прикладами використання самоорганізаційного потенціалу, тоді як кейси «провалу» самоорганізації є гірше задокументованими і не увійшли до вибірки. Це методологічне застереження є важливим, однак у роботі не запропоновано способів часткової компенсації цього систематичного зміщення вибірки при формулюванні управлінських рекомендацій.

Результати відкритого голосування:

"За" 5 членів ради,

"Проти" 0 членів ради,

"Утримались" 0 членів ради

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Миргородському Станіславу Сергійовичу

(прізвище, ім'я, по батькові (у разі наявності) здобувача у давальному відмінку)

ступінь доктора філософії з галузі знань 28 Публічне управління та адміністрування

(галузь знань)

за спеціальністю 281 Публічне управління та адміністрування

(код і найменування спеціальності відповідно до Переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти)

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової спеціалізованої вченої
ради _____

Віталій СОЛОВИХ

ПРОТОКОЛ
створення та перевірки кваліфікованого та удосконаленого електронного підпису

Дата та час: 08:47:01 18.08.2026

Назва файлу з підписом: Миргородський_РІШЕННЯ_разової_спецради_docx.asice
Розмір файлу з підписом: 28.3 КБ

Назва файлу без підпису: Миргородський_РІШЕННЯ_разової_спецради_docx.zip
Розмір файлу без підпису: 24.2 КБ

Результат перевірки підпису: Підпис створено та перевірено успішно. Цілісність даних підтверджено

Підписувач: СОЛОВИХ ВІТАЛІЙ ПАВЛОВИЧ

П.І.Б.: СОЛОВИХ ВІТАЛІЙ ПАВЛОВИЧ

Країна: Україна

РНОКПП: 2621100999

Організація (установа): ФІЗИЧНА ОСОБА

Час підпису (підтверджено кваліфікованою позначкою часу для підпису від Надавача): 17:07:02
17.08.2026

Сертифікат виданий: КНЕДП АЦСК АТ КБ "ПРИВАТБАНК"

Серійний номер: 5E984D526F82F38F04000000A87E390163D5A607

Тип носія особистого ключа: Незахищений

Алгоритм підпису: ДСТУ 4145

Тип підпису: Удосконалений

Тип контейнера: Підпис та дані в архіві (розширений) (ASiC-E)

Формат підпису: З повними даними для перевірки (XAdES-B-LT)

Сертифікат: Кваліфікований

Підписані файли: Миргородський_РІШЕННЯ_разової_спецради.docx

Версія від: 2026.07.08 13:00